

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A zöld lombos fedezék**

1. A zöld lombos fedezék

Mirella

Az égerfák sűrű lombkoronája valóságos zöld tetőként borult a szekér fölé, kizárva a nyirkos hajnali köd javát. Mirella megállította a lovakat az avarillatú félhomályban, majd megkönnyebbülten csapta össze a tenyerét. A patakvonat tökéletesen elmosta a nyomokat, s az égeres csendjét most csak a fáradt paripák halk szuszogása törte meg. Borda nesztelenül ugrott le a bakról. Bár fülei még feszülten figyeltek a törzsek közötti sejtelmes homályra, fellélegző tartása jelezte: a közvetlen veszély elmúlt. Odasündörgött a ponyva széléhez, és barátságosan megzagolászta a szökött jobbágyfiút.

– Na, te szerencsétlen flótás, kibújhatsz! – intett Mirella lágy, gondoskodó mosollyal. Egy vastag gyapjútakarót kanyarított a didergő fiú vállára, majd a zsebéből előhalászott egy marék aszalt gyümölcsöt. – A Garai-hajdúk most biztosan a jeges habokban szidják a szenteket, mi pedig kaptunk pár nyugodt percet.

A fiú hálásan majszolta a csemegét, míg Borda a szekér kerekét szaglászta körül, ellenőrizve, maradt-e rajtuk árulkodó szuroknyom. Mirella éles szeme gyorsan végigmérte a málhát; a védelmező lombok alatt már a következő lépést tervezte, hiszen a legközelebbi vásár forgataga kínálta majd a legjobb egérutat.